

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **M. M.**, narozeného dne X
státního příslušníka Kyrgyzské republiky
bytem X
zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha – Nové Město

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-1016/ZA-ZA11-K11-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí žalovaného

Za správnost vyhotovení: A. Ř.

1. Žalobce, státní příslušník Kyrgyzstánu, požádal dne 1. 8. 2024 o mezinárodní ochranu. K žádosti uvedl, že je uzbecké národnosti a vyznává islám. Nemá žádné politické přesvědčení. Je zdravý a s ničím se neléčí. Má manželku a čtyři děti. Všichni se nachází ve vlasti. Žalobce opustil zemi původu v květnu roku 2023, kdy přicestoval do Maďarska. Žalobce měl maďarské vízum. V Maďarsku zůstal asi měsíc a půl. Pak jel do České republiky, kde byl asi dva týdny jako turista. Potom jel do Varšavy. V Polsku strávil přibližně 10 měsíců. Asi dne 30. 7. 2024 přijel taxíkem do České republiky. Žalobce o mezinárodní ochranu žádá, neboť se mu nepodařilo vyřídit si povolení k pobytu v Polsku. Chtěl by si legalizovat pobyt a pracovat.
2. Během osobního pohovoru dne 6. 8. 2024 žalobce vypověděl, že opustil zemi původu kvůli tomu, že tam má dluh a není tam práce. V zemi původu podnikal – obchodoval s ovocem. Maďarské vízum si vyřídil za účelem zaměstnání, aby mohl vrátit dluh. Žalobce opustil Maďarsko, neboť dostával nízkou mzdu (asi 500 USD). Nemohl se z ní uživit, našetřit si na splacení dluhu a k tomu pomáhat rodině. Proto vycestoval do Polska. Do České republiky přicestoval kvůli tomu, že tu už jednou byl jako turista a líbilo se mu zde. Hledal si zde práci, ale neměl povolení k pobytu. Proto odjel do Polska, kde požádal o povolení k pobytu, ale to mu nevyšlo. Už nemůže být dále bez dokladů, proto žádá o mezinárodní ochranu. Žalobce by chtěl v České republice žít a pracovat. Žalobce se nemůže v rámci Kyrgyzstánu přestěhovat na místo, kde je lepší ekonomická situace. Všude jsou stejně nízké mzdy. Když podnikal v zemi původu, byl ve ztrátě. Proto si půjčil od fyzických osob peníze. Žalobci jeho věřitelé volají a nadávají mu. Věřitelé žalobci říkají, aby jim vrátil peníze, protože je potřebují. Kdyby se vrátil do země původu, přišli by k němu věřitelé a chtěli by peníze zpět. Se státními orgány žalobce v zemi původu neměl problémy.
3. Žalovaný v průběhu řízení shromáždil tyto materiály vztahující se k žalobcově zemi původu:
 - *Informace OAMP ze dne 13. 3. 2024. Kyrgyzstán. Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.*
 - *Výroční zpráva Human Rights Watch 2024. Kyrgyzstán. Překlad.*
 - *Informace MZV ČR ze dne 30. 1. 2024. Kyrgyzstán. Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.*
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-1016/ZA-ZA11-K11-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Žalovaný shrnul žalobcovy odpovědi uvedené při podání informací k žádosti o mezinárodní ochranu a během osobního pohovoru. Podle žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu kvůli svým ekonomickým problémům a zemi původu opustil kvůli lepšímu výdělku. Žalobce nevyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv, za kterou by byl pronásledován. Žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a problémy se státními orgány vyloučil. Žalobce se ani nemusel obávat toho, že by byl v zemi původu pronásledován z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce též nebyl rodinným příslušníkem azylanta. Žalovaný dále

neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany. Z průběhu řízení nevyplynuly žádné okolnosti, na jejichž základě by se žalovaný mohl domnívat, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozily trest smrti nebo poprava. Podle kyrgyzského práva nelze udělit trest smrti. Žalobci nehrozilo při návratu do země původu ani mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný připomněl, že žalobce dlužil peníze soukromým osobám, které na žalobce ovšem nevyvíjely nátlak prostřednictvím nějakých nekalých metod. Bezpečnostní situace v žalobcově zemi původu byla dostatečně stabilní – neprobíhal v ní žádný ozbrojený konflikt, který by v žalobcově případě odůvodňoval udělení doplňkové ochrany. V žalobcově případě nepřicházelo v úvahu ani udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Pokud jde o národní humanitární azyl, žalovaný konstatoval, že žalobce je dospělý, svéprávný a praceschopný. Žalobce nezmínil, že by se potýkal s nějakými zdravotními problémy. Žalovaný neshledal, že by v posuzované věci byly dány okolnosti, jež by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu.

5. Žalobou podanou dne 18. 3. 2025 k Městskému soudu v Praze a postoupenou zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému se žalobce podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (sále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

6. Žalobce v *žalobě* uvedl, že si v zemi původu musel vypůjčit prostředky od lichvářů, protože jeho podnikatelská činnost byla ztrátová. Peníze si vypůjčil za nápadně nevýhodných podmínek. Poté, co nebyl schopen svůj dluh splatit, začal čelit množství výhrůžek a pronásledování. Ačkoliv se žalobce obává hrozby primárně ze strany soukromé osoby, má za to, že mu hrozí postih i na základě právní úpravy v zemi původu. Podle žalobce je takřka na všechny neuhrazené pohledávky nahlíženo jako na podvodné jednání a dlužníci jsou sankcionováni pomocí trestního práva. I když dlužník pouze přecenil své síly a nikdy neměl v úmyslu věřitele zkrátit, v zemi původu je takové dlužníkové jednání kriminalizováno. Napadené rozhodnutí se vůbec nezabývalo trestností neplacení dluhů v Kyrgyzstánu. Žalobcův primárně soukromoprávní konflikt tak přerůstá do konfliktu s veřejnou mocí v důsledku zapojení policejního orgánu. Žalobce nadto připomněl, že pouze kvůli obavě vyvěrající ze soukromoprávního konfliktu nelze žádost o mezinárodní ochranu bez dalšího zamítnout. Je zapotřebí důkladně posuzovat především otázku dodržování lidských práv v zemi původu a funkčnost tamní policie. Žalobce byl toho názoru, že by mu v zemi původu nebyla poskytnuta účinná ochrana před soukromými osobami. Žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, jelikož se nezabýval pozicí domovské policejní složky, potažmo existencí orgánu vnitřní kontroly (obdobou GIBS), který by dohlížel na zákonnost postupu policistů, na které se obrátil žalobcův věřitel a jejichž postupu se žalobce obává. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se ani nezabývá případnou existencí úřadu ombudsmana dohlízejícího na zachování žalobcových práv. Žalobce se obával, že policie nebude postupovat objektivně a spravedlivě a že si z důvodu solidarity s věřitelem adoptuje jeho pozici. Žalobce také uvedl, že pokud čelil výhrůžkám v době pobytu ve státě původu, i nyní po přesídlení do zahraničí, nedomnívá se, že by se situace v případě jeho návratu uklidnila. Žalovaný měl přihlížet k tomu, zda je stát původu způsobilý k tomu, aby žalobce v případě hrozící újmy ochránil před násilím ze strany věřitele. Žalovaný vyšel z nepřipustného podkladu (Informace OAMP týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi). Opřel

napadené rozhodnutí o podklad, jehož je sám autorem. Konečně podle žalobce žalovaný neposoudil dostatečně důvody pro udělení tzv. národního humanitárního azylu. Žalovaný se v tomto ohledu nevěnoval ekonomické situaci v zemi původu, resp. možnosti či nemožnosti dosažení adekvátního výdělku pro obživu rodiny.

7. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* uvedl, že při rozhodování vzal v potaz všechny žalobcem sdělené skutečnosti a shromáždil k nim adekvátní informace o situaci v Uzbekistánu. Důvodem žalobcova odchodu ze země původu byly dluhy a fakt, že si tam nemůže najít dobře placenou práci. Jeho žádost tak byla založena primárně na ekonomických důvodech, nikoliv na důvodech bezpečnostních. Nepříznivá ekonomická situace nepředstavuje relevantní skutečnost z hlediska mezinárodní ochrany, neboť se dotýká všech občanů daného státu bez rozdílu. O relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany by se jednalo tehdy, pokud by ekonomická opatření státu byla skrytě namířena proti určité skupině obyvatel státu, což není žalobcův případ. Dále žalovaný podotkl, že žalobce se žádostí o mezinárodní ochranu snažil legalizovat svůj pobyt v České republice. Žalovaný odkázal na judikaturu NSS, podle které pro legalizaci pobytu slouží nástroje obsažené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalovaný také poukázal na to, že žalobce si pro svou cestu do Maďarska předem zajistil potřebné povolení k dlouhodobému pobytu, ovšem při své cestě do České republiky tak už neučinil. K námitce, že žalovaný nezjišťoval systém kontroly činnosti bezpečnostních sborů v zemi původu, žalovaný vysvětlil, že se v napadeném rozhodnutí zabýval informacemi, které vyplynuly z pohovoru se žalobcem. Žalovaný nesouhlasil s žalobcovým přesvědčením, že nesplácení dluhů není v České republice trestným činem. Nesplácení dluhu v České republice automaticky neznamená, že se dlužník dopouští trestné činnosti, ovšem za určitých okolností může dlužník naplnit skutkovou podstatu podvodu ve smyslu § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Žalobce tvrdil, že nesplácení dluhů je v zemi původu trestným činem, ovšem z jeho tvrzení není patrné, zda plošně či jen v některých případech (např. kdy je dlužníkovi prokázáno podvodné jednání nebo např. kdy záměně zamlčel věřiteli nějaké podstatné údaje při uzavírání půjčky). Co se týče námítky, že žalovaný vycházel z podkladů, které si sám zpracoval, žalovaný vysvětlil, že zpracovávání zpráv o jednotlivých zemích má na starosti samostatné oddělení, jež dohlíží na správnost informací a jejich aktuálnost a při zpracovávání informací vychází z věrohodných zdrojů.

III. Posouzení žaloby soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. O žalobě soud rozhodl bez jednání, jelikož žalovaný sdělil, že s tímto postupem souhlasí, a žalobce na výzvu soudu nesdělil, že by s takovým postupem nesouhlasil, a proto se jeho souhlas předpokládá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl. Všechny rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí zjistil ze správního spisu, jímž se dokazování neprovádí.
9. Soud neshledal, že by po vydání napadeného rozhodnutí nastaly nové důležité skutečnosti, které by se vztahovaly k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a jež by byl soud povinen zohlednit nad rámec uplatněných žalobních bodů (§ 32 odst. 9 věta první zákona o azylu). Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.

10. Soud se předně zabýval žalobcovými výhradami k informacím o zemi původu. Podle žalobce byl dokument nazvaný „Informace OAMP – Kyrgyzská republika – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ jako podklad pro napadené rozhodnutí nepřipustný, jelikož jeho autorem byl sám žalovaný.
11. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem. Součástí správního spisu je dokument *Informace OAMP ze dne 13. 3. 2024. Kyrgyzstán. Bezpečnostní a politická situace v zemi*. Žalovaný v záhlaví tohoto dokumentu uvedl, že byl vypracován v souladu se zprávou Agentury EU pro azyl (EUAA) o metodologii informací o zemích původu (2023) na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací, případně na základě informací získaných od dalších orgánů státní správy nebo partnerských úřadů členských států Evropské unie a přidružených států. Žalovaný v dokumentu odkazuje jako na zdroje mimo jiné na zprávy Amnesty International, zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických nebo zprávy organizace Freedom House. Tyto zdroje podle soudu naplňují požadavky zákona o azylu a judikatury na zdroje informací o zemi původu (bližší srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, bod 16). Soud nemá důvod se domnívat, že by informace z výše zmíněných zdrojů byly zastaralé. Žalobce netvrdil, s jakými informacemi v dokumentu vzpomenutém v žalobě nesouhlasí, ani netvrdil nic, co by shromážděné informace zpochybňovalo (ať v průběhu správního řízení nebo v žalobě). Námitka směřující proti nepřipustnosti podkladů pro rozhodnutí není důvodná. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný ve vyjádření k žalobě sice hovoří o tom, že si shromáždil informace k situaci v „Republice Uzbekistán“. Ve správním spise jsou nicméně (správně) obsaženy informace o Kyrgyzstánu, ze kterého žalobce (ač uzbeké národnosti) ve skutečnosti pochází.
12. Dále se soud zabýval samotnými důvody, o něž žalobce opíral svou žádost o mezinárodní ochranu. Na tomto místě soud *zdůrazňuje*, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je právě žadatel. Žadatel je tudíž tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení. Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí právě ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nepřísluší mu tak domýšlet právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2023, č. j. 4 Azs 166/2023-19, bod 23, usnesení NSS ze dne 3. 12. 2024, č. j. 5 Azs 225/2024-29, bod 16, ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60, bod 13, nebo ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39, bod 11).
13. Žalobce uvedl, že si půjčil od soukromých osob peníze za – pro žalobce – nevýhodných podmínek. Peníze není schopen splácet. Žalobce se obává násilí ze strany samotných věřitelů a současně si není jistý, zda by mu státní orgány poskytly před věřiteli (tj. soukromými osobami) dostatečnou ochranu. Žalobci mělo být v zemi původu vyhrožováno.
14. Podle § 2 odst. 6 věty druhé zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

15. Žalobce v průběhu osobního pohovoru před žalovaným vypověděl, že mu jeho věřitelé volají, nadávají a chtějí své peníze zpět. Na otázku žalovaného: „*Jak Vám nadávají?*“ odpověděl: „*No říkají mi, abych jim ty peníze splatil, že je potřebují.*“ Žalobci měli věřitelé naposledy volat zhruba před dvěma až třemi měsíci před pohovorem. Dále žalobce na otázku žalovaného: „*Co by Vám brozilo v případě návratu do vlasti?*“ odpověděl: „*Přišli by věřitelé a chtěli y peníze zpět.*“ Žalobce při pohovoru také sdělil, že v zemi původu nikdy neměl problém s policií nebo státními orgány.
16. Za těchto okolností žalovaný nebyl povinen zjišťovat situaci v zemi původu v rozsahu, jaký žalobce predestírá v žalobě (ověřovat existenci a činnost obdoby Generální inspekce bezpečnostních sborů nebo ombudsmana). Žalobcovy odpovědi při poskytnutí informací k žádosti o mezinárodní ochranu nebo při osobním pohovoru totiž vůbec nesměřovaly k tomu, že by mu jeho věřitelé vyhrožovali, přičemž by žalobce před hrozbou ze strany věřitelů nemohl najít ochranu u státních orgánů. Žalobce sice tvrdil, že mu věřitelé volají a „nadávají“. Na přímou otázku žalovaného, jak mu nadávají, poměrně neurčitě odpověděl, že chtějí své peníze zpět. Z této odpovědi se nelze dovítit, že by žalobci mělo být snad vyhrožováno vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Ani v žalobě žalobce své obavy z věřitelů více nerozvedl. Z žalobních námitek ani není zřejmé, proč by v případě potřeby nemohly státní orgány poskytnout žalobci ochranu a pomoc. Žalobce se omezil na výčitky, že si měl žalovaný o činnosti státních orgánů obstarat více informací, aniž by potřebu obstarání si takových podkladů nějak dal do vztahu k jeho individuální situaci. Žalobce v žalobě pouze tvrdil, že policie bude s věřitelem „solidární“ a „adoptuje si jeho pozici“. Žalobce nerozvedl, z čeho tak usuzuje – např. že jeho věřitelé jsou významnými osobami ve státní či lokální mocenské struktuře nebo jsou s takovými osobami nějak spřízněni. Kromě toho jsou tyto fráze soudy známy i z (formulářových) žalob jiných žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou zastupováni stejným právním zástupcem jako žalobce v nyní projednávané věci. Ani v jiných věcech se pro jejich obecnost soud nedomníval, že by státní orgány měly nějak stranit věřitelům (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2025, č. j. 55 Az 2/2025-24, bod 18).
17. Žalobce dále obecně poukázal na to, že neplacení dluhů je v Kyrgyzstánu kriminalizováno. Žalobce však ve skutečnosti nijak konkrétně netvrdil, že by se kvůli neplacení dluhů obával v zemi původu nějakého trestního postihu, případně jakého. Žalovaný ani soud nemohou za žalobce domýšlet, čeho se kvůli nesplacení dluhů v zemi původu vlastně obává (srov. bod 12 tohoto rozsudku). Žalobce ani neuvedl, že by byl trestně stíhán nebo měl s orgány činnými v trestním řízení jakoukoliv zkušenost, tj. například byl policií kvůli neplacení dluhů minimálně kontaktován. Podle protokolu z osobního pohovoru před žalovaným žalobce se státními orgány žádné problémy neměl. Obecné námitky související s žalobcovou obavou z věřitelů nebo z trestního postihu kvůli neplacení dluhů proto nejsou důvodné.
18. Konečně žalobce namítal nedostatečné posouzení důvodů pro udělení tzv. národního humanitárního azylu. Podle žalobce se měl žalovaný více zabývat ekonomickou situací v zemi původu a žalobcovými možnostmi uživit rodinu.
19. Podle § 14 zákona o azylu, ve znění ke dni rozhodování žalovaného, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst.

2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.

20. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, č. 112/2004 Sb. NSS, „*azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.*“ (následováno např. v rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018-38, ze dne 5. 5. 2016, č. j. 5 Azs 237/2015-30).
21. Soud znovu opakuje, že je především na žadateli, aby uvedl všechny relevantní skutečnosti, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Žalobce v průběhu osobního pohovoru vypověděl, že v zemi původu jsou všude malé výdělky. Žalobce tak má možnost v zemi původu – alespoň nějakého – výdělku a z jeho odpovědi v průběhu správního řízení se nepodává, že by žalobce a jeho rodina byli ohroženi existenčně. Ostatně ani po odcestování do Evropské unie, konkrétně Maďarska, nebyl žalobce se svými výdělky spokojený. Soud se tak nedomnívá, že by žalovaný nějak vybočil z mezí správního uvážení nebo je zneužil. Námitka nedostatečného posouzení důvodů pro udělení národního humanitárního azylu není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Soud uzavírá, že neshledal žalobu důvodnou. Současně soud nezjistil žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Žalovaný se dostatečně vypořádal s žalobcovými důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. V kontextu vznesených tvrzení rovněž pracoval s informacemi o zemi původu, které odpovídaly požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu ve vztahu k žalobcem uvedeným skutečnostem. Podobně jako žalovaný soud doplňuje, že „*poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů*“ (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). „Pouhá“ snaha o legalizaci pobytu či získání pracovního povolení bez přistoupení důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany proto nemůže vést k jejímu udělení.
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. listopadu 2025

JUDr. Jan Peroutka v.r.
samosoudce